

OEFENING VAN DEN VRIJWILLIGEN LANDSTORM.

Op de heide bij Blaricum heeft de vorige week een militair-geneeskundige oefening plaats gehad van de afd. Hilversum der Ver. „Het Witte Kruis" en de afd. Hilversum-Naarden van den vrijwilligen landstorm. De foto links geeft het verleenen van eerste hulp aan een zwaargewonde op het gevechtsterrein. De middelste foto geeft een paar landstormsoldaten in verdekte stelling; op de foto rechts ziet men een parlementair, die over de overgave der stelling komt onderhandelen geblinddoekt weggeleid worden.

HET DUEL IN HET ATELIER

De gebeurtenissen hadden zich even snel als onverwachts afgespeeld. Er was in het atelier van professor Lemaire nog nooit zoo iets dergelijks voorgevallen. Sommige studenten keken verschrikt toe; allen waren ontdaan. Het was een vreeselijk oogenblik.

Fred Barnes stond met opgewonden gelaat en gebalde vuisten in verdedigende houding voor zijn schilderij, het voornaamste werkstuk van het seizoen; het stuk waarop door de jury eenige minuten geleden in den hoek een kruis was geschreven als teeken van haar hooge ingenomenheid.

Het was een allegorisch stuk dat door het bestuur der Sociëteit voor Beeldende kunst de eerste prijs was toegekend. Op de expositie zou het zeker alle aandacht trekken. Fred Barnes was in eens beroemd geworden. Hij had er hard genoeg voor gewerkt.

Toen, nadat de jury vertrokken was, had het onaangename voorval plaats gegrepen ten gevolge van de jaloerschheid van een der andere studenten.

Karl Karlowitch was reeds langen tijd de mededinger van Fred Barnes. Hij had er vast op gerekend den eersten prijs te winnen met een zeer verdienstelijk landschap. Zijn teleurstelling en woede, toen de uitslag bekend was, waren dan ook onbeschrijfelijk.

Hij begon zijn mededinger en diens werk te bespotten. Van spotten kwam het tot twisten, van twisten tot beleedigen, en eindelijk, aangevuurd door sommige zijner even naijverige collega's, verloor Karlowitch alle zelfbeheersching, en, een grooten kwast vol verf opnemend, kwam hij op het schilderstuk van Barnes toeloopen, met het schandelijk voornemen dit te vernietigen.

De Engelschman was den Rus evenwel te vlug af. Hij schoof zijn forsche gestalte tusschen zijn werk en den razenden Karlowitch, terwijl een stoot van zijn vuist den tegenstander als een kegel in den tegenovergestelden hoek van het vertrek wierp.

Karlowitch was in een oogenblik weer op de been en wilde op zijn vijand inrennen; zijn vrienden hielden hem evenwel terug: in een vuistgevecht was de sportieve Engelschman ontegenzeglijk in het voordeel.

„Neen, neen," riepen ze „het is een eerezaak; het moet met degen of revolver uitgevochten worden."

Terwijl de jonge mannen wild door elkander schreeuwden, stond de Engelschman dit tafereel kalm aan te zien. Hij betreurde het incident dat hij niet had uitgelokt; betreurde het te meer nu voor zijn geestesoog zich tusschen hem en zijn tegenstander het beeld van een meisje plaatste, een lief gelaat, dat hem in de maanden van ingespannen werk steeds terzijde was geweest en hem geprikkeld had te streven naar een doel, welks bereiking hij nauwelijks had durven droomen.

En nu hij zijn stoutsten wensch vervuld zag, een vervulling die hem een gouden toekomst beloofde, zag hij zich plotseling de vijand van een man, wiens moeder de echtgenoote was van den vader van het meisje. — Twee jaar geleden had kolonel Galton de schoone mevrouw Karlowitch getrouwd en deze laatste had met haar weduwenstaat haar rustige woning in Zuid-Rusland verlaten en was met haar zoon naar Parijs getogen. Het was een gelukkig huwelijk, waar vrede en vriendschap woonden.

Fred Barnes dacht aan dat alles en verwenschte dezen onzaligen twist. Hoe hij dezen zou eindigen, als overwinnaar of overwonnene, het vriendelijk tehuis zou voor altijd voor hem gesloten zijn.

Barnes beschouwde Karlowitch slechts als den stiefbroeder van het meisje dat hij liefhad, en als zijn mededinger in, de kunst, maar de russische schilder was meer dan dat, hij was ook zijn mededinger in de liefde, want ook Karlowitch beminde het meisje, wel is waar onwaarneembaar voor elk ander, heel diep in zijn hart, maar, misschien juist daarom, des te vuriger.

Fred was diep terneergeslagen door hetgeen zoo juist was voorgevallen. Allerlei gedachten jaagden door zijn verhit brein. Hoe zou Felice's houding zijn tegenover hem? In het eerste oogenblik van zijn succes had hij dadelijk moed gevoeld het meisje te vragen zijn vrouw te worden. Binnen enkele dagen zou hij zijn toekomstig geluk aan haar ter beslissing geven en hij meende er verzekerd van te mogen zijn dat haar antwoord niet ontkennend zou zijn.

Maar nu . . . . ?

„Mijnheer, wil je me voldoening geven?"

Karlowitch had zich uit de handen van zijn vrienden losgeworsteld en stond nu met vlammende oogen voor hem.

Barnes keek hem doordringend aan.

„Ik wil niet vechten!" zei hij.

Een gemompel van verwondering en afkeuring volgde

ARNOLD SPOEL,

de bekende toonkunstenaar en componist, vierde den 1en Mei zijn 30-jarig jubileum als toonkunstenaar.

op deze woorden. Niemand had verwacht, dat deze Engelschman zich zoo laf zou toonen. Len Britton, een Amerikaansch student en een boezemvriend van Fred, kwam op hem toeloopen.

„Neem het aan, Barnes," fluisterde hij, „snoer den snoever den mond!"

Fred schudde slechts het hoofd.

„Ik zal je met de zweep afranselen," brulde Karlowitch.

Fred glimlachte en Britton naast hem schaterde het uit.

„Luister!" zei Barnes. „Jij bent jaloersch op mijn succes en laat je door je woede bewegen tot den gemeenen streek om mijn schilderij te willen vernietigen. Je loon heb je daarvoor reeds ontvangen. Nu daag je me uit tot vechten, naar ik veronderstel met revolver of degen. Ik neem deze uitdaging niet aan, maar wil je een voorstel doen, waardoor je ten volle bevredigd zult zijn."

Alle aanwezigen waren ten hoogste opgewonden.

„Wat is 't! Wat is 't?" riepen ze door elkaar.

„We zullen elkander overmorgen ontmoeten op de kamer van Britton," zei Barnes. „Daar zullen twee revolvers liggen. Onze beide secondanten zullen een der revolvers laden, het andere blijft ongeladen. Jij en ik, Karlowitch, zullen een revolver uitkiezen en schieten, niet op elkander, maar op onszelve."

Karlowitch was zeer bleek geworden.

„Dat is een kansspel," zei hij.

„Het is zoo 't beste," was het kalme antwoord. „In allen geval, jij hebt mij uitgedaagd, ik kan dus de condities stellen. Neem je ze aan?"

Verscheidene der aanwezigen verdrongen zich om Barnes en trachtten hem over te halen zijn voorwaarden te veranderen. Om strijd toonden ze hem het bloeddorstige, het onmenschelijke er van aan, Barnes bleef echter halsstarrig op zijn stuk staan en Karlowitch, een moed veinzende, dien hij in 't geheel niet bezat, stemde eindelijk toe.

* * *

Fred Barnes en Felice Galton hadden elkander liefgekregen op het eerste gezicht. Het was Karlowitch zelf geweest, die zijn stiefzuster met zijn studiemakker in kennis had gebracht op een schildersbal. Dat het niet bij die eerste kennismaking gebleven was, wist Karlowitch niet, want de volgende ontmoetingen hadden steeds in 't geheim plaats gevonden, in het Museum voor Beeldende kunsten, in het Bois de Boulogne, op buitenpartijen enz. Het was een recht idyllische hofmakerij geweest, die beiden gelukkig maakte, want ook Felice was een artist in elke zenuw.

En zoo hadden ze voortgeleefd in den zaligen roes eener eerste liefde en behalve Felices jongere zuster, Paula, die op weg naar school dagelijks de woning van Barnes passeerde, wist niemand iets van deze verstandhouding. Paula, trotsch op het vertrouwen in haar gesteld en verheugd deelgenoot van een werkelijk geheim te zijn, was steeds een gewillige „postillon d' amour" geweest tusschen de beide minnende jongelui.

„Paula?"

Het jonge meisje keerde zich op het hooren van deze stem om en een glimlach kwam op haar gelaat. Ze was meer dan half verliefd op den stoeren Engelschman met zijn knap gelaat en donkerbruin haar.

„Fred!" riep ze verheugd uit en liep hem haastig te gemoet. „En waar zal de volgende samenkomst zijn?" ging ze lachend voort.

De ernstige gelaatsuitdrukking van den jongen man deed echter haar vroolijkheid eensklaps bekoelen en benam haar den moed meerdere vragen te doen. Ze ging dus stilzwijgend naar huis, terwijl de herinnering in haar opkwam aan het gedeelte van een gesprek tusschen haar zuster en haar stiefbroeder dat ze den vorigen avond had afgeluisterd en waarin de naam van Fred door Karl genoemd was op een toon van vreeselijken haat. Ze behoefde haar vrouwelijk instinct niet te scherpen om te begrijpen dat er iets niet in orde was.

Paula bracht Fred den volgenden dag een brief van haar zuster en zag aan zijn bleek gelaat dat ze hem een onaangename boodschap had gebracht; ze zei evenwel niets.

Op zijn kamer gekomen, scheurde Barnes den brief open. De inhoud was spoedig gelezen, en toen, met een kreet van smart, zonk hij in een stoel neer.

De brief luidde als volgt:

Fred,

Karl heeft mij alles verteld. Had je met hem geduelleerd, onverschillig of je het gewonnen of verloren had, ik zou je vergeven hebben. Als Karl het mij niet zelf verteld had, zou ik moeilijk hebben kunnen gelooven, dat jij een lafaard bent.

Mijn grootvader vocht in de oude garde van Napoleon; mijn vader bekleedt zooals je weet een eervolle plaats in de gelederen der chasseurs. Wat moet hij van jou denken? Wat kan ik van jou denken? Het zou veel beter geweest zijn als je gevochten had en overwonnen was. O, Fred, waarom nam je de uitdaging niet aan? Nu zelfs trillen in mijn ooren nog de beleedigingen, die Karl met volle recht over je heeft uitgesproken. Door je weigering met hem te duelleeren, heb je het hart gewond van mij, de dochter van een soldaat, de nakomeling van een geslacht van dappere krijgslieden, veel dieper

HET 10-JARIG BESTAAN v. d. HAAGSCHE WINKELIERSVEREENIGING.

De 's-Gravenhaagsche Winkeliersvereeniging vierde deze week in het feestlokaal Willemstraat haar 10-jarig bestaan. Met het oog op de tijdsomstandigheden geschiedde dit op meer bescheiden wijze dan anders het geval geweest zou zijn.